

Arrest

nr. 266 078 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61 / b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. PONSAERTS, die *loco* advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2017 dient de verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander

familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn oom R.D.M., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 5 juli 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake de verblijfsaanvraag van 10 januari 2017 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 2 februari 2018 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn oom R.D.M., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 31 juli 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake deze tweede verblijfsaanvraag eveneens tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 2 oktober 2018 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn oom R.D.M., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 4 oktober 2018 leggen de verzoeker en zijn partner T.E., die de Belgische nationaliteit heeft, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Zaventem een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 13 december 2018 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw T.E.

Op 29 maart 2019 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister inzake de aanvraag van 13 december 2018 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 29 mei 2019 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw T.E.

Op 10 december 2019 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van de gevraagde verblijfskaart (F-kaart).

Op 18 maart 2021 wordt de verklaring van de wettelijke samenwoning met mevrouw T.E. beëindigd.

Op 23 maart 2021 verzoekt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de burgemeester van Zaventem om de verzoeker uit te nodigen om in het kader van het onderzoek van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) binnen de 30 dagen na de betekening van dat schrijven nieuwe bewijsdocumenten over te maken. Tevens wordt de verzoeker gevraagd, indien hij van mening is dat hij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties, bedoeld in artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet, daar binnen de 30 dagen na de betekening van dat schrijven nieuwe bewijsdocumenten van over te maken.

De verzoeker maakt vervolgens stukken over.

Op 2 juli 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B. (...)

Voorna(a)m(en): S. (...)

Nationaliteit: Iran

Geboortedatum: (...).1987

Geboorteplaats: E. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 29.05.2019 waarna hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 10.12.2019. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg T. E. (...) (RRN: xxx), zijn wettelijk samenwonende partner met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt de wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon in onderlinge overeenstemming te zijn stopgezet op 18.03.2021.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 23.03.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 29.03.2021. Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- Verklaring van betrokkene dd. 16.04.2021
- Verklaring T. E. (...) dd. 03.04.2021
- Verklaring D. K. T. (...) dd. 12.04.2021
- Verklaring M. (...)
- Vliegticket
- Instagramposts
- Attesten van hoofdverblijfplaats met en zonder historiek dd. 07.03.2021
- Attest van gezinssamenstelling dd. 07.03.2021
- Attest van wettelijke samenwoning dd. 07.03.2021
- Geboorteakte + vertaling
- Attest huisarts dd. 15.04.2021
- Bewijzen inschrijving CM + domiciliëring + mail
- Facturen zorgkas + betalingsbewijs 2018 - 2021
- Verklaring boekhouder kapitaal, aandeelhouders, activa, passiva A.-I. (...)
- Kentekenbewijzen bedrijfswagens
- Overzicht KBO Public Search A.-I. (...)
- Bewijs overdracht aandelen (aandelenregister)
- Uittreksels Staatsblad A.-I. (...)
- Verzekeringskaart motorrijtuig
- Rijbewijs
- Kentekenbewijs persoonlijk voertuig
- Bankkaartgegevens
- Attest van inburgering dd. 16.07.2018
- Taalattesten Nederlands + offerte privélessen
- Inschrijvingsformulieren taallessen Frans + uitnodiging groepscursus
- Gelijkvormigheidsattest buitenlands diploma
- Attest geen steun OCMW dd. 29.03.2021
- Loonfiches maart 2020 tot maart 2021
- Volledig uittreksel KBO A.-I. (...) dd. 07.04.2021
- Loopbaanattest
- Foto's betrokkene en ex-partner
- Berichten tussen betrokkene en zijn ex-partner periode 19.10.2017 tot 16.03.2021
- Diverse facturen en tickets voor de betaling van diensten en goederen
- Fiscaal attesten dienstencheques

- *Getuigschriften verstrekte hulp*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart".

Wat de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4 van de wet betreft:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1^e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 04.10.2018. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag bijlage 19ter in. De wettelijke samenwoning werd in onderlinge overeenstemming stopgezet op 18.03.2021. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar wettelijk samenwonend geweest. Artikel 42quater, §4, 1^e lid 1° vindt dus geen toepassing.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan een tewerkgesteld te zijn als gedelegeerd bestuurd van zijn eigen bedrijf en hij bewijst eveneens nooit ten laste te zijn geweest van het OCMW, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat de humanitaire elementen van het dossier betreft:

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat betreft de duur van het verblijf:

De duur van betrokkenes legaal verblijf in België is nog erg kort: betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 29.05.2019 (bijlage 19ter dewelke tot het verblijfsrecht heeft geleid). Uit niets blijkt dat betrokkene op zo'n korte tijd geen banden meer zou behouden hebben met het land van herkomst. Betrokkene verklaarde een eerste keer binengekomen te zijn in België op 01.09.2015 (cfr. inlichtingenbulletin dd. 09.02.2017) en vervolgens zou hij opnieuw ingereisd zijn alhier op 02.02.2018 (cf. inlichtingenbulletin dd. 14.02.2018). Voorafgaandelijk aan huidig verblijfsrecht werden sinds 2017 ook verscheidene aanvragen ingediend. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf of uit meerdere verblijfsaanvragen die niet tot een positief resultaat hebben geleid. Betrokkene verblijft dus iets meer dan twee jaar onafgebroken legaal in het Rijk verblijft (en volgens betrokkenes verklaring waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; zo'n 4 jaar voorafgaand illegaal verblijf) wat, gezien zijn leeftijd (heden 32 jaar) een relatief korte periode is. Betrokkene heeft het overgrote deel van zijn leven in het land van herkomst doorgebracht. Bijgevolg vormt de duur van zijn verblijf in België geen contra-indicatie voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft de economische situatie van betrokkene:

Betrokkene is tewerkgesteld als gedelegeerd bestuurder van zijn eigen NV en dit sedert maart 2020. Hij voert tal van bewijsstukken aan waaruit zijn betrokkenheid bij het reilen en zeilen van het bedrijf moet blijken (uittreksels KBO en Staatsblad, kentekenbewijzen bedrijfsvoertuigen, loonfiches, een loopbaanattest, een verklaring van de boekhouder, een overzicht van het aandelenregister). Het is zonder meer positief te noemen dat betrokkene economisch actief is en dn hij zodoende bovendien niet ten laste valt van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk. Echter, het economisch actief zijn en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat het hebben van een inkomstenbron volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te

worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Niets belet hem bovendien om in het land van herkomst of elders alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, zijn buitenlands diploma aan te wenden. Dergelijk diploma kan immers niet alleen in België tot integratie leiden. Tot slot houdt de beëindiging van zijn verblijfsrecht niet in dat hij zijn participatie in A.-I. (...) zou verliezen. Betrokkene kan zonder meer aandeelhouder blijven.

Wat betreft de leeftijd van betrokkene:

Betrokkene is thans 34 jaar oud, wat noch zeer jong, noch zeer oud is. Hij voert zelf ook geen elementen aan met betrekking tot zijn leeftijd dewelke een tegenindicatie zouden vormen voor de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Betrokkene is nog jong genoeg om elders de draad terug op te pikken en aldaar ook deel te nemen aan het arbeidsleven.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene:

Betrokkene legt een attest van zijn huisarts voor waaruit blijkt dat hij geen gezondheidsproblemen zou hebben. Noch uit het dossier, noch uit de andere door betrokkene overgemaakte stukken, blijkt dat hij aan enig gezondheidsprobleem zou leiden die van die aard zou zijn dat het zich zou verzetten tegen het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

Wat betreft de gezinssituatie van betrokkene:

De wettelijke samenwoning tussen betrokkene en zijn ex-partner werd op 18.03.2021 in onderling akkoord stopgezet. Dat de relatie ten einde is, bevestigen de ex-partners in hun verklaringen. Dat betrokkene tal van foto's, berichten, en attesten voorlegt die de relatie met zijn vriendin in de afgelopen tijd bewijst, doet aan het einde van de relatie op heden geen afbreuk. Betrokkene woont sedert 21.06.2021 alleen zonder andere gezinsleden. Voor zover geweten heeft betrokkene geen minderjarige Belgische kinderen en geen affectieve relatie met een ander persoon. Hij maakt geen gewag van andere gezinsleden. In het verleden diende betrokkene aanvragen gezinshereniging aan in functie van zijn neef, R. D., M. (...) (RR: xxx) van Nederlandse nationaliteit. Het is echter duidelijk dat betrokkene niet tot zijn kerngezin behoort. Bovendien, kan deze loutere familieband zeker geen beletsel vormen bij het nemen van huidige beslissing gelet dhr. R. D. (...) afgeschreven werd naar het buitenland en dus zelf opnieuw niet langer in België verblijft. Zijn gezinssituatie in België vormt in elk geval geen beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft de sociale en culturele integratie van betrokkene in het Rijk:

Betrokkene legt tal van tickets, facturen, fiscale attesten voor de aankoop van dienstencheques en bewijzen van verstrekte hulp voor alsook een overzicht van zijn bankkaartgegevens waaruit aankopen van diverse goederen en diensten blijken. De aankoop van materiële zaken of diensten kunnen niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kunnen vormen bij het nemen van huidige beslissing. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet in het land waar hij is gevestigd, al was het maar om in zijn basisbehoeften te voorzien. Voor zover meneer meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het administratief dossier of de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting. Betrokkene toont aan te voldoen aan een reeks wettelijke en reglementaire plichten zoals het bezitten van een rijbewijs om een voertuig te besturen en het bezitten van de nodige kentekenbewijzen, het aangaan van een verzekering burgerlijke aansprakelijkheid voor motorrijtuigen, het aangesloten zijn bij een ziekenfonds en de betaling van de Vlaamse Zorgpremie, ... Het vervullen van deze verplichtingen duidt echter niet op een mate van integratie in het Belgische samenleven die de aard van huidige beslissing zou kunnen wijzigen, temeer omdat het niet vervullen van deze verplichtingen kan leiden tot administratieve of strafrechtelijke sancties. Het is dan ook maar logisch dat ieder persoon dat op het grondgebied van het Rijk verblijft zich conformeert aan de vigerende wetgeving. Hetzelfde geldt voor wat betreft de verplichte inburgeringscursus (cfr. inburgeringsattest) en de gevolgde taallessen die deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject. Het leren van de taal en het vertrouwd raken met de lokale cultuur en gebruiken zijn een strikt minimum om in het gastland een menswaardig bestaan te kunnen leiden en te kunnen deelnemen aan het dagelijkse leven. Het zijn verplichtingen die aan de vreemdeling worden opgelegd, maar die daarom nog geen bewijs van integratie vormen die een beëindiging van het verblijfsecht in de weg zouden kunnen staan. Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Dat blijkt onder meer uit de verklaringen van derden die hij heeft voorgelegd. Vriendenrelaties en een kennissenkring kunnen echter geen beletsel vormen voor huidige beslissing.. Bovendien betekent de beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene niet dat hij alle contact met die kennissen zou

verliezen. Moderne telecommunicatiemiddelen laten eenieder toe om contacten met mensen waar ook ter wereld te onderhouden. De graad van integratie op sociaal en cultureel vlak is dus niet van die aard dat deze zich zou verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Wat betreft zijn bindingen met het land van oorsprong:

Betrokkene geeft in zijn verklaring zelf aan dat buiten een tante en een oom, de rest van zijn familie in Iran woont. Hij stelt dat hij buiten telefonisch contact, maximaal één maal per jaar naar Iran zou terugkeren om er zijn ouders te bezoeken. Gelet op voorgaande en gezien betrokkene ook in Iran heeft gestudeerd (cf. gelijkvormigheidsattest) en betrokkene met zijn vriendin wellicht communiceerde in één der landstalen (cf. berichtenoverzicht), is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene zowel op familiaal als op sociocultureel vlak nog voldoende binding heeft met Iran in die mate dat deze bindingen geen bezwaar vormen voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

*Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft een synthesesemorie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn synthesesemorie zet de verzoeker uiteen dat hij afstand doet van het eerste middel dat in het inleidend verzoekschrift werd uiteengezet. Het eerste middel wordt aldus niet weerhouden en dient niet te worden onderzocht.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° en § 4, eerste lid, 1° en § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. Het tweede middel wordt in de synthesesemorie als volgt toegelicht:

"Herhaling van het middel,

1.

Overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, kan verweerder een einde stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van een burger van de Unie wanneer het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd.

Echter overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet is het bovenstaande artikel niet van toepassing indien onder meer het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België.

Artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd,

waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

Onterecht stelt verweerder dat verzoeker niet voldoet aan deze uitzonderingsgrond.

In dit artikel heeft de wetgever er uitdrukkelijk voor gekozen om het woord "of" te hanteren: of partijen hebben een huwelijk afgesloten gedurende drie jaar, of partijen hebben een wettelijke samenwoning afgesloten gedurende drie jaar of partijen waren gezamenlijk gevestigd gedurende drie jaren.

2.

Het wordt niet betwist dat verzoeker en mevrouw T. (...) een einde hebben gesteld aan hun wettelijke samenwoning op 18 maart 2021. Noch wordt betwist dat ze hun wettelijke samenwoning hebben afgesloten op 4 oktober 2018.

Daarentegen laat verweerder na rekening te houden met de gezamenlijke vestiging van verzoeker en mevrouw T. (...) sinds 3 november 2017, datum waarop zij zijn gaan samenwonen.

Dit blijkt uit de vele Facebook- en WhatsAppberichten tussen verzoeker, mevrouw T. (...), de broer van verzoeker en diens ex-partner. Daarenboven bevestigt het onderzoeksverslag van de lokale politie Zaventem van 24 augustus 2018 dat verzoeker en mevrouw E. T. (...) samenwonen te (...).

Overigens het feit dat verzoeker en mevrouw T. (...) eerst ervoor opteren feitelijk samen te wonen en aansluitend deze feitelijke samenwoning om te zetten in een wettelijke samenwoning, toont des te meer aan dat partijen sinds 3 november 2017 gezamenlijk gevestigd waren.

Ook na het einde van de wettelijke samenwoning, waren verzoeker en mevrouw T. (...) nog gezamenlijk gevestigd. Pas sinds 21 juni 2021 beslisten ze niet meer samen te wonen, hetgeen blijkt uit de bestreden beslissing.

Bijgevolg is er sprake van een gezamenlijke vestiging tussen verzoeker en mevrouw T. (...) sinds 3 november 2017, daar zij samen wonen, ze één gezinskern vormen, samen het huishouden voeren, samen hun boodschappen doen, voor elkaar zorgen, leed en lief delen.

Deze periode is wel degelijk langer dan drie jaar, zoals vooropgesteld in artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Daar verweerder geen rekening heeft gehouden met deze periode voorafgaand aan de afsluiting van de wettelijke samenwoning, is hij onzorgvuldig te werk gegaan. Hij schendt het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien heeft hij nagelaten dit punt te motiveren, waardoor hij de formele motiveringsplicht, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens de materiële motiveringsplicht schendt.

3.

Verweerder heeft gelijk door te stellen dat er geen wettelijke samenwoning was gedurende minstens 3 jaar, maar er was wel gezamenlijke vestiging gedurende zulke periode. De ratio legis van de wettelijke bepaling is de beëindiging van verblijf verhinderen indien er o.m. gezamenlijke vestiging van een voldoende lange duur is geweest. Natuurlijk is 3 jaar zuiver feitelijke samenwoning onvoldoende, omdat er dan geen juridische band tussen de 2 personen wordt geschapen. Maar indien dat na verloop van tijd d.w.z. na een tijd gezamenlijke vestiging wel gebeurt, in casu door een wettelijke samenwoning, is er geen reden om de gezamenlijke vestiging voorafgaand aan de wettelijke samenwoning buiten beschouwing te laten.

4.

Overeenkomstig artikel 42quater, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, voldoet verzoeker aan de voorwaarde van bestaansmiddelen, hetgeen niet betwist wordt door verweerder. Nochtans, stelt verweerder ten onrechte dat de bestaansmiddelenvoorwaarde cumulatief is aan één van de uitzonderingen zoals vervat in artikel 42quater, § 4, 1° t.e.m. 4° van de Vreemdelingenwet. Door deze stelling te volgen, miskent verweerder de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, die oordeelde dat deze bijkomende voorwaarde van bestaansmiddelen niet gesteld wordt bij de beëindiging van een verblijf van een vreemdeling van gemeen recht op grond van artikel 11 van de Vreemdelingenwet en aldus een discriminatie uitmaakt (GwH 7 februari 2019, nr. 17/2019, T.Vreemd. 2019, 149). Bijgevolg

schendt verweerder het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet. Het is bijgevolg voldoende dat verzoeker voldoet aan een uitzondering van 3 jaar gezamenlijke vestiging, ongeacht of er bestaansmiddelen zijn, om het verblijfsrecht te behouden.

Antwoord van verweerder en repliek

Vooreerst doet verweerder een theoretische uiteenzetting van de formele motiveringsplicht. Verweerder stelt onterecht dat het niet mogelijk is tegelijk een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aan te voeren. Dit argument werd reeds in 2015 door de Raad van State verworpen en vervolgens consistent bevestigd door de Raad (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvV 10 november 2016, nr. 177.643). De exceptie m.b.t. het beweerde ontbreken van belang is bijgevolg eveneens onterecht.

Nadat verweerder nogmaals de feiten herhaalt, citeert hij een passage uit een arrest van de Raad (RvV 16 april 2021, nr. 252.940).

Verzoeker wenst te verwijzen naar het advies van de Raad van State met betrekking tot het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (Adv.RvS nr. 41.220/4, Parl.St. Kamer 2006-07, DOC 51 nr. 2845/001, p. 116-117), waarin wordt gesteld dat de memorie van toelichting dient gewijzigd te worden in de mate dat het begrip "gezamenlijke vestiging" niet nader besproken wordt, terwijl deze term niet terug te vinden is in de Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: *Burgerschapsrichtlijn*). Desalniettemin werd de memorie van toelichting niet gewijzigd.

Ook de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en mevrouw T. (...) ressorteert onder het begrip gezamenlijke vestiging. Wettelijke samenwoning gaat immers verder dan het begrip gezamenlijke vestiging. Na inzage op 6 september 2021 op de griffie van het administratief dossier, blijkt dat verzoeker en mevrouw T. (...) reeds geruime tijd op hetzelfde adres woonden. Omwille van het verlies van het recht op verblijf van verzoeker, werd hij afgevoerd van dit adres. Doch het attest van hoofdverblijfplaats met volledige historiek toont aan dat verzoeker zich bij elke aanvraag telkens op hetzelfde adres inschreef. De verklaringen van beide partijen in het administratief dossier ondersteunen dit gegeven. Bijgevolg tonen de stukken in het administratief dossier aan dat verzoeker en mevrouw T. (...) minstens drie jaar gezamenlijk gevestigd waren.

Verweerder heeft in zijn bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom de uitzondering inzake de gezamenlijke vestiging, zoals vervat in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, niet van toepassing zou zijn op verzoeker, terwijl dit in casu wel het geval is. Verweerders motivering beperkt zich tot één van de drie uitzonderingen krachtens artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven, op bladzijde 9 van de nota met opmerkingen, namelijk onder het derde middel, geeft verweerder toe dat het gaat om een gezamenlijke vestiging met een Belg die beëindigd werd op 18 maart 2021.

Nergens in de nota met opmerkingen ontkent verweerder dat verzoeker en mevrouw T. (...) drie jaar gezamenlijk gevestigd zijn.

De verwijzing naar het arrest van de Raad is een a posteriori motivering, die aldus niet in aanmerking kan genomen worden. Bovendien kan het arrest van de Raad niet gevolgd worden gelet op het advies van de Afdeling Wetgeving van de Raad van State. Het Belgisch rechtssysteem kent overigens geen beginsel van precedentenwerking.

Hoewel verzoeker één nieuw stuk heeft toegevoegd bij het verzoekschrift tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, verwijt verweerder verzoeker onterecht dat deze laatste 'een resem nieuwe stukken' heeft toegevoegd. Dit ene nieuwe stuk heeft overigens geen betrekking op het huidige middel maar op het derde middel, namelijk met betrekking tot de economische integratie van verzoeker in België. Bovendien blijkt dit gegeven reeds uit een veelheid aan stukken in het administratief dossier. Het kan bijgevolg bezwaarlijk als een nieuw element worden gekwalificeerd.

Tot slot, houdt verweerder voor dat het arrest nr. 17/2019 van het Grondwettelijk Hof enkel van toepassing is op slachtoffers van huishoudelijk geweld. Nochtans, uit niets blijkt dat de leer van het arrest van het Grondwettelijk Hof enkel kan van toepassing zou zijn op dat ene geval van huishoudelijk geweld, slechts één van de uitzonderingen. Bovendien voldoet verzoeker wel aan de voorwaarde van bestaansmiddelen."

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Immers wordt uitdrukkelijk aangegeven dat een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijfsrecht met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, (eerste lid), 4°, van de Vreemdelingenwet. De betreden akte bevat verder tevens een uitvoerige motivering in feite. De gemachtigde geeft aan dat de verzoeker het verblijfsrecht bekam in functie van de Belgische T.E., zijn wettelijk samenwonende partner, maar dat de situatie inmiddels is gewijzigd, nu de wettelijke samenwoning is stopgezet. Tevens wordt gemotiveerd waarom de uitzonderingsgronden, vermeld in artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet, niet van toepassing zijn en wordt gemotiveerd over de elementen, zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet (*i.e.* de duur van verzoekers verblijf in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong), en omtrent de stukken die de verzoeker in dat verband heeft bijgebracht. De gemachtigde licht concreet toe waarom deze elementen en documenten niet in de weg staan van de beëindiging van het verblijf.

De verzoeker voert aan dat de verweerder niet heeft gemotiveerd over de overige uitzonderingsgronden in artikel 42^{quater}, § 4, 1°, van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt dienaangaande op dat de verweerder heeft vastgesteld dat de situatie van de verzoeker niet onder de uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, § 4, 1°, van de Vreemdelingenwet valt omdat de wettelijke samenwoning van de verzoeker geen drie jaar heeft geduurd. Het is zodoende duidelijk dat de verweerder van oordeel is dat de vaststelling dat de wettelijke samenwoning geen drie jaar heeft geduurd, in het voorliggende geval volstaat om te concluderen dat niet is voldaan aan het bepaalde in artikel 42^{quater}, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is afdoende en zij stelt de verzoeker in staat om de gemaakte beoordeling inhoudelijk te betwisten. Uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker inderdaad een inhoudelijke kritiek naar voor brengt waar hij argumenteert dat voor de uitzonderingsbepaling van artikel 42^{quater}, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet niet enkel de periode van de wettelijke samenwoning in rekening moet worden genomen, maar ook de periode van gezamenlijke vestiging die aan de wettelijke samenwoning voorafging. Hieruit blijkt dat de in de bestreden akte opgenomen motivering omtrent de toepassing van artikel 42^{quater}, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet voor de verzoeker voldoende duidelijk is.

Uit de navolgende uiteenzetting onder punt 3.2.2.2. zal blijken dat de bepaling van 42^{quater}, § 4, 1°, van de Vreemdelingenwet omtrent de duur van de gezamenlijke vestiging *in casu* geen toepassing vindt. Omtrent bepalingen die niet van toepassing zijn in een welbepaalde rechtsverhouding, moet niet uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt voorts genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het

door de verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, en § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 42quater, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° (...).

6° (...).

(...)

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° (...);

3° (...);

4° (...);

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en

beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

De verzoeker voert aan dat er geen volledig onderzoek werd gevoerd omtrent de uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, § 4, 1°, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker betwist niet dat hij en mevrouw T. hun wettelijke samenwoning hebben aangegaan op 4 oktober 2018 en dat zij deze wettelijke samenwoning hebben beëindigd op 18 maart 2021. De verzoeker meent evenwel dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de periode waarin hij met mevrouw T. gezamenlijk gevestigd was. Hij wijst er in dit verband op dat hij en mevrouw T. reeds (feitelijk) samenwonen sinds 3 november 2017 en dat zij ook na de beëindiging van de wettelijke samenwoning nog feitelijk bleven samenwonen tot 21 juni 2021. Volgens de verzoeker kon het verblijfsrecht niet worden beëindigd nu de wettelijke samenwoning langer heeft geduurd dan drie jaar.

De Raad wijst erop dat de verzoeker, zoals dit wordt gesteld in de bestreden beslissing, een F-kaart verkreeg na indiening van de aanvraag van 29 mei 2019 en dat hij het verblijfsrecht verkreeg in functie van de Belgische T.E., zijn wettelijk samenwonende partner. Deze aanvraag steunde uitdrukkelijk op het geregistreerd partnerschap, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Artikel 42^{quater}, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet geeft de mogelijkheid aan de verweerder om het verblijfsrecht te beëindigen op drie afzonderlijke beëindigingsgronden, met name:

- 1° het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of nietig verklaard;
- 2° het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan wordt beëindigd;
- 3° er is geen gezamenlijke vestiging meer.

De uitzonderingsbepaling, zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, 1°, van de Vreemdelingenwet, moet gelezen worden als een getrapte bepaling waarbij elk van de drie uitzonderingsgronden telkens correspondeert met de dienovereenkomstige beëindigingsgrond die door het bestuur wordt gehanteerd:

- 1° het huwelijk heeft bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk ten minste drie jaar geduurd waarvan minstens een jaar in het Rijk;
- 2° het geregistreerd partnerschap heeft bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap ten minste drie jaar geduurd waarvan minstens een jaar in het Rijk;
- 3° de gezamenlijke vestiging heeft bij de beëindiging van de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar geduurd waarvan minstens een jaar in het Rijk.

Wanneer het verblijfsrecht wordt beëindigd omdat het geregistreerd partnerschap is beëindigd, dan moet derhalve voor de uitzonderingsbepaling van artikel 42^{quater}, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet enkel worden nagegaan of dit geregistreerd partnerschap bij de aanvang van de procedure tot beëindiging van dit partnerschap langer dan drie jaar heeft stand gehouden en of de partners van deze drie jaar minstens één jaar in België hebben verbleven. Wanneer dit het geval is en wanneer tevens is voldaan aan bepaalde andere vereisten (*"en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet"*), dan kan er niettegenstaande de beëindiging van het geregistreerd partnerschap geen einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de partnerderdelander. Omgekeerd, wanneer het geregistreerd partnerschap geen drie jaar heeft geduurd, dan volstaat deze vaststelling om te besluiten dat niet is voldaan aan de uitzonderingsbepaling van artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Aangezien het om cumulatieve uitzonderingscriteria gaat, kan de voormelde uitzonderingsbepaling geen toepassing vinden indien enkel is voldaan aan de bijkomende vereiste dat de betrokken derdelander tewerkgesteld is in België en over een ziektekostenverzekering beschikt (artikel 42^{quater}, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet).

In casu wordt het verblijfsrecht als familielid van een Belg beëindigd omdat het geregistreerd partnerschap, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, is beëindigd. In dit geval moet dus enkel worden nagegaan of het intussen beëindigde geregistreerd partnerschap voldoet aan de criteria, voorzien in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1°, en tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De voorheen opgebouwde banden als feitelijk samenwonende partners of de

periode van voorgaande gezamenlijke vestiging, kunnen hierbij niet in aanmerking worden genomen (cf. RvS 29 februari 2012, nr. 218.238).

De verzoeker stelt expliciet in de synthesesmemorie dat hij niet betwist dat hij en mevrouw T. hun wettelijke samenwoning hebben afgesloten op 4 oktober 2018 en deze hebben beëindigd op 18 maart 2021 en dat de “(v)erweerder (...) gelijk (heeft) door te stellen dat er geen wettelijke samenwoning was gedurende minstens 3 jaar”. Deze vaststelling volstaat om geen toepassing te maken van de uitzonderingsbepaling, voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de verweerder op onzorgvuldige of ondeugdelijk gemotiveerde wijze is gekomen tot het besluit dat de verzoeker niet voldoet aan de uitzonderingsgrond, voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Dat de verweerder in de nota met opmerkingen niet betwist dat de verzoeker en mevrouw T. meer dan drie jaar hebben samengewoond, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Dat de verweerder op pagina 9 van de nota met opmerkingen de termen “wettelijke samenwoning” en “gezamenlijke vestiging” ten onrechte met elkaar lijkt te vereenzelvigen, doet geen afbreuk aan de duidelijke motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verweerder geen toepassing maakt van de uitzondering voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, om de enkele reden dat de verzoeker en de referentiepersoon geen drie jaar wettelijk samenwonend zijn geweest.

De wettelijke samenwoning dient wel degelijk te worden onderscheiden van de louter feitelijke gezamenlijke vestiging. De wettelijke samenwoning correspondeert immers met het “geregistreerd partnerschap” in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Volgens de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft geleid, betreft het geregistreerd partnerschap immers “een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid. In ons land gaat het om de wettelijke samenwoning die wordt voorzien in de artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek”. (Parl. St. Kamer, 2006-07, nr. 51K2845/001, 41)

Nu uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat hij voldoet aan de uitzonderingsgrond dat zijn geregistreerd partnerschap bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, moet niet langer worden ingegaan op de hypothese dat hij cumulatief voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste (cf. artikel 42quater, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet). Verzoekers kritiek dat deze bestaansmiddelenvereiste, gelet op het arrest nr. 17/2019 van het Grondwettelijk Hof, niet van toepassing zou zijn en de in dit verband aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, kan niet tot de nietigverklaring leiden.

De uiteenzetting van de verzoeker laat derhalve niet toe te besluiten dat verweerder op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet heeft besloten om geen toepassing te maken van de uitzonderingsgrond die is voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en om het verblijfsrecht te beëindigen met toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Een schending de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4°, en §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

3.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, en § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.1. Het derde middel wordt in de synthesesmemorie als volgt onderbouwd:

“Herhaling van het middel.

Overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet dient verweerder bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin hij bindingen heeft met Iran.

De elementen waarvan sprake in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet worden ook teruggevonden in artikel 8 EVRM. Volgens artikel 8 EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van onder meer zijn privéleven. Vandaar dat bij toepassing van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met dit artikel 8 EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Sedert de arresten van de algemene vergadering van Uw Raad dd. 17 februari 2011 (RvV nr. 56.201 en nr. 56.202) wordt er in de eerste plaats onderzocht of er sprake is van een gezinsleven alsook een privéleven. Dit is een feitenkwestie.

Ook de Raad van State bevestigt in zijn beschikking van 4 januari 2019, nr. 13.120, en zijn arrest van 18 april 2019, nr. 244.246, dat verweerder de verplichting heeft niet alleen het gezinsleven maar ook het privéleven van verzoeker ambtshalve te onderzoeken.

Voor een vreemdeling die sedert geruime tijd in een land verblijft, moet sowieso het recht op bescherming van het privéleven onderzocht worden (EHRM 24 juni 2014, nr. 32493/08, Ukaj/Zwitserland; 9 april 2019, 1.M./Zwitserland).

Hierna worden de elementen vermeld door verweerder, besproken alsook de overige elementen die van belang zijn voor het onderzoek van een eventuele schending van artikel 8 EVRM.

Duur van het verblijf van verzoeker in België

In tegenstelling tot wat verweerder beweert, verblijft verzoeker in België sinds 2015. Sindsdien heeft hij slechts eenmaal België verlaten, namelijk in 2020, voor een kort bezoek aan Iran.

De inlichtingenbulletins heeft verweerder nagelaten over te maken aan verzoeker zodat deze noch uw Raad kan nagaan welke informatie het bevat.

Verweerders' redenering is overigens contradictorisch. Verweerder laat uitschijnen dat verzoeker pas is toegekomen in België in 2018, terwijl hij in de volgende zin verwijst naar de aanvragen gezinshereniging sinds 2017.

Bovendien tonen de vele berichten en foto's met zijn partner, de aanvragen tot gezinshereniging alsook de betekeningen van de weigeringen van deze aanvragen aan verzoeker en de woonstcontroles van de politie aan dat verzoeker ononderbroken op het Belgisch grondgebied verblijft.

Hoewel verzoeker niet beschikte over een verblijf van meer dan drie maanden in de periode van 2015 - 2019, dient wel rekening te worden gehouden met de duurtijd van dit verblijf. Om te beginnen, of het langdurig verblijf in België plaatsvond in rechtmatig of onrechtmatig verblijf, doet geen afbreuk aan de integratie die tijdens zulk langdurig verblijf tot stand kwam (RvV 8 januari 2016, nr. 159.616). Bovendien was verzoeker niet in onwettig verblijf, hij heeft gepoogd om zijn verblijf wettig te maken op grond van artikel 47/1 Vw. Dat nadien verzoeker een verblijf van meer dan 3 maanden verkreeg en economische en privé-contacten bleef onderhouden met de oom die gezinshereniger was in de aanvragen ingediend op grond van artikel 47/1 Vw., onderstreept de banden die hij heeft met die oom.

Aldus is verzoeker onafgebroken aanwezig in België gedurende zes jaar.

Verder verliest verweerder uit het oog dat de 6 jaar verblijf in België qua privéleven en integratie niet zomaar kunnen beschouwd worden als een kleine minderheid van het aantal jaren dat verzoeker ondertussen heeft geleefd. De laatste 6 jaren zijn voor een persoon qua privéleven veel belangrijker dan de eerste 6 levensjaren, of een gelijkaardige andere periode van de jeugd doorgebracht in Iran. M.a.w. verweerder kan niet zomaar stellen dat het verblijf doorgebracht minder dan een vijfde is in het leven van verzoeker, en dat hij in Iran makkelijk daar een privé- en beroepsleven kan uitoefenen. Overigens

beweert verweerder, zonder dit aan te tonen, dat verzoeker in Iran een gelijkaardige beroepsactiviteit kan uitoefenen als in België, terwijl de regels van het regime daar toch erg verschillend zijn.

Leeftijd en gezondheidstoestand

Volgens verweerder is verzoeker nog voldoende jong om zich te vestigen in Iran en heeft zijn gezondheidstoestand hierop geen invloed.

Verzoeker heeft geen opmerkingen in dit verband.

Economische situatie

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verweerder niet betwist dat verzoeker tewerkgesteld is als bedrijfsleider van zijn eigen vennootschap.

Verzoeker, zijn broer, de heer S. B. (...) (geboren op (...).1988 te E. (...) (Iran), DVZ xxx, met de Iraanse nationaliteit, wonende te (...), en hun oom, de heer M. R. D. (...), zijn bestuurders van de vennootschap A.- I. (...), met ondernemingsnummer xxx, hetgeen blijkt uit het administratief dossier. De vennootschap heeft onder andere de volgende activiteiten: de ontwikkeling van residentiële en niet-residentiële bouwprojecten, verhuur en exploitatie van sociale woningen, residentieel en niet-residentieel onroerend goed en terreinen, etc.

Tegelijkertijd met de bestreden beslissing van verzoeker, nam verweerder ten aanzien van de broer van verzoeker eveneens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze bestreden beslissingen hebben tot gevolg de liquidatie van de Belgische vennootschap. Nu reeds, een maand na de beëindiging van hun recht op verblijf, ervaart de vennootschap diverse hindernissen. De broers zijn immers in de onmogelijkheid om de vennootschap verder te besturen, dit terwijl zij instaan voor het dagelijks bestuur. Hun oom kan deze taken niet op zich nemen daar hij in het buitenland verblijft. De openstaande opdrachten kunnen en/of mogen de broers niet meer uitvoeren omdat ze niet meer wettig in België verblijven. Dit wordt bevestigd door de boekhouder van verzoeker en zijn broer in een schrijven van 29 juli 2021.

Het is juist dat de oom afgeschreven werd uit België, maar dat is niet terzake, hij verblijft meer in Nederland dan in België en nog meer in derde landen, maar kan als Unieburger makkelijk België binnen komen en doet dat dan ook. Maar dat hij geen verblijf van meer dan 3 maanden meer heeft, maakt het onmogelijk om bepaalde officiële handelingen te stellen in verband met het bedrijf, ook al is hij bestuurder.

Het zou een verlies zijn voor de Belgische samenleving en een schending van het privéleven van verzoeker, zoals vervat in artikel 8 EVRM, indien de vennootschap failliet gaat. Momenteel is het een bloeiende vennootschap, die winst maakt, met een positieve balans en een maatschappelijk kapitaal van ongeveer 3.5 miljoen EUR. Daarenboven zorgde de rendabele vennootschap voor de inkomstenbron van drie gezinnen, namelijk verzoeker en zijn Belgische partner, verzoekers' broer en zijn Belgische partner en hun oom.

De vele documenten voorgelegd door verzoeker, vermeld in de bestreden beslissing, tonen wel degelijk diens integratie in België aan. Verweerder minimaliseert verzoekers' economische situatie in België. Om een vennootschap succesvol te leiden in België, zijn bepaalde competenties genoodzaakt, zoals de kennis van het Nederlands en het Frans, hetgeen verzoeker beide vloeiend spreekt, begrijpt, leest en schrijft. Verzoeker spreekt de 2 voornaamste landstalen in België, wat van een aantal inwoners van zijn gemeente, die zelfs Belg zijn, niet kan gezegd worden. Hij is dus meer geïntegreerd dan een aantal Zaventemse Belgen. Daarnaast onderhoudt hij vele professionele contacten met Belgen, zoals met de boekhouder, de bankier, de notaris, de verkopers of kopers van de onroerende goederen, de huurders van woningen en sociale woningen, enzovoort.

Verweerder vermeldt foutief de richtlijn 2003/38/EG van de Raad van 13 mei 2003 tot wijziging van Richtlijn 78/660/EEG met betrekking tot in euro uitgedrukte bedragen, terwijl hij waarschijnlijk wenst te verwijzen naar de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van

de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Verweerder schendt aldus artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet juncto 8 EVRM alsook de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Familieleven

Hoewel verweerder vaststelt dat de oom van verzoeker niet behoort tot diens kerngezin, ziet hij over het hoofd dat verzoeker en zijn oom een zeer nauwe band hebben. Ze zijn immers niet alleen familie maar ook businesspartners.

Contacten met familieleden die niet onder het begrip gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM vallen, kunnen volgens vaste rechtspraak van de Raad elementen van privéleven uitmaken.

Indien verweerder een voldoende nauwkeurig onderzoek had gedaan m.b.t. het privéleven van verzoeker, wat hij niet gedaan heeft, en wat de Raad niet in de plaats van verweerder kan doen, dan had hij vastgesteld dat verzoeker ook zeer frequente contacten heeft met een tante, die in de buurt woont. Ook dat maakt deel uit van het privéleven van verzoeker.

Sociale en culturele integratie

Merkwaardig genoeg laat verweerder uitschijnen dat de diepgewortelde integratie van verzoeker niet is aangetoond, hoewel hij van 2017 tot en met 2021 een relatie gehad heeft met een Belg. Het samenleven met een Belg en de dagelijkse interactie met een Belg, zorgen logischerwijs voor een sociale en culturele integratie.

Contact houden via communicatiemiddelen met vrienden en kennissen kan bezwaarlijk vergeleken worden met het persoonlijke contact tussen twee individuen. De situatie van verzoeker, namelijk de beëindiging van zijn recht op verblijf, moet onderscheiden worden van een tijdelijke scheiding tussen twee individuen.

Opnieuw minimaliseert verweerder hetgeen verzoeker bereikt heeft in België, zoals het behalen van een inburgeringsattest, certificaten van de Nederlandse én de Franse taal en een rijbewijs.

Verzoeker heeft inderdaad verzocht dat zijn buitenlands diploma erkend wordt in België met de bedoeling zijn skills aan te wenden in zijn job ten voordele van de Belgische economie. In tegenstelling tot wat verweerder opwerpt, draagt dit gelijkvormigheidsattest dus bij aan verzoekers' integratie in België.

Verzoeker is nooit in aanmerking gekomen met de politie en justitie. Hij vormt geen gevaar voor de openbare orde.

Antwoord van verweerder en repliek

In tegenstelling tot wat verweerder beweert, heeft verzoeker niet opgeworpen dat hij niet zou zijn gehoord voorafgaand aan de bestreden beslissing. Integendeel, verzoeker heeft een heel dossier aan stukken overgemaakt aan verweerder.

Wat betreft de duur van het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied, houdt verweerder geen rekening met de rechtspraak zoals hierboven aangehaald.

Vervolgens citeert hij op bladzijde 10 van de nota met opmerkingen de bestreden beslissing aangaande de economische activiteiten van verzoeker in België.

In tegenstelling tot wat verweerder beweert, dient hij niet alleen rekening te houden met de draagwijdte van artikel 8 EVRM bij een verwijderingsmaatregel maar ook bij een beslissing tot beëindiging van verblijf en bij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (RvS 17 mei 2018, nrs. 241.520, 241.521 en 241.534). Artikel 8 EVRM houdt immers zowel een negatieve als een positieve verplichting in. Bijgevolg is het niet voldoende dat verweerder verzoeker niet verwijderd, maar moet

verweerder ook positieve maatregelen nemen zodat deze rechten zonder hindernis kunnen uitgeoefend worden (EHRM 16 juni 2005, Syssoyeva e.a. / Letland, § 104, T.Vreemd. 2005, 392).

Vervolgens negeert verweerder de Straatsburgse rechtspraak én socio-economische banden. Artikel 8 EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 7 februari 2002, Mikulic/Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-1). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland, RW 2004-05, 1036; RvV 8 januari 2016, nr. 159.616; RvV 3 december 2015, nr. 157.635).

De argumentatie in de nota met opmerkingen maakt overigens een a posteriori-motivering uit, waarmee geen rekening kan gehouden worden.”

3.3.2. Beoordeling

3.3.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, en § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Artikel 42quater, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° (...).

6° (...).

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-

en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet slechts impliceert dat de gemachtigde rekening moet houden met volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er worden echter geen precieze criteria aangeduid aan de hand waarvan wordt bepaald dat deze of gene situatie moet leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. Er is evenmin bepaald dat deze of gene elementen de gemachtigde op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. De verweerder beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bevoegde bestuur de verzoeker, in een brief van 23 maart 2021, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 29 maart 2021, uitdrukkelijk heeft uitgenodigd om alle nuttige elementen over te maken in het kader van het onderzoek zoals voorzien in artikel 42quater, §5, van de Vreemdelingenwet.

Deze brief bevat de volgende, zeer duidelijke en gedetailleerde, instructies:

"(...)

Geachte B.S.,

In het kader van het onderzoek met betrekking tot uw verblijfsrecht volgens artikel 42quater, §1, 4° (van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en om onze dienst toe te laten om na te gaan of er aan de naleving van de voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van uw verblijfsrecht is voldaan, vragen wij u overeenkomstig artikel 42quater, §5 nieuwe bewijsdocumenten over te maken.

1) Ten eerste dient u bewijzen voor te leggen met betrekking tot artikel 42quater, §1, derde alinea. Artikel 42quater, §1, derde alinea stelt dat de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden met 'de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'. Deze bewijsvoering is vrij.

2) Ten tweede dient u - indien u meent hieraan te voldoen - bewijzen voor te leggen met betrekking tot de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4

Immers, artikel 42quater, §4 stelt dat het in §1, eerste lid, 4° bedoelde geval 'niet van toepassing (is):

"1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in artikelen 375, 398 tot 400, 403 of 405, van het Strafwetboek; ..."

3) Ten derde dient u - indien u meent te voldoen aan één van bovenstaande uitzonderingsvoorwaarden - aan te tonen te voldoen aan artikel 42quater, §4, vijfde alinea

"én voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

U dient binnen de 30 dagen na kennisname van deze brief recente bewijzen voor te leggen die onze dienst in staat stellen bovenstaande elementen te beoordelen.

Hoe kan u dit concreet aantonen? (opgelet: deze opsomming is niet-limitatief!)

- recht van bewaring / omgangsrecht: vb. rechterlijke uitspraak, onderlinge overeenkomst + bewijs dat dit daadwerkelijk werkelijk wordt uitgeoefend
- bijzonder schrijnende situaties: vb. medische attesten, PV's, rechterlijke uitspraken, ...
- werknemer: werkgeversattest of arbeidsovereenkomst + loonfiches (m.b.t. de laatste 12 maanden)
- zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds, dienstig voor een inschrijving in het vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de Kruispuntbank van Ondernemingen + bewijs van actuele en regelmatige inkomsten uit deze zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven
- beschikker van voldoende bestaansmiddelen: recent bewijs van voldoende bestaansmiddelen (vb. bij tewerkstelling in het buitenland: arbeidsovereenkomst + loonfiches (m.b.t. de laatste 12 maanden) / bij zelfstandige activiteit in het buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van actuele en regelmatige inkomsten uit deze zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest vanwege de uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en regelmaat van de uitkering) + bewijs van ziektekostenverzekering: vb. geldig inschrijvingsattest mutualiteit

4) Ten vierde dient u een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen.

P.S. Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.

(...)"

Voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beëindigingsbeslissing werd aan de verzoeker derhalve, conform het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beëindigingsbeslissing op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet kunnen verhinderen of beïnvloeden.

In antwoord hierop heeft de verzoeker een aantal stukken overgemaakt. Uit de bestreden akte blijkt dat de verweerder deze stukken in zijn beoordeling heeft betrokken.

Met betrekking tot artikel 42quater, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing de door de verzoeker voorgelegde elementen als volgt beoordeeld:

"Wat de humanitaire elementen van het dossier betreft:

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3^e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat betreft de duur van het verblijf:

De duur van betrokkenes legaal verblijf in België is nog erg kort: betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 29.05.2019 (bijlage 19ter dewelke tot het verblijfsrecht heeft geleid). Uit niets blijkt dat betrokkene op zo'n korte tijd geen banden meer zou behouden hebben met het land van herkomst. Betrokkene verklaarde een eerste keer binnengekomen te zijn in België op 01.09.2015 (cfr. inlichtingenbulletin dd. 09.02.2017) en vervolgens zou hij opnieuw ingereisd zijn alhier op 02.02.2018

(cf. inlichtingenbulletin dd. 14.02.2018). Voorafgaandelijk aan huidig verblijfsrecht werden sinds 2017 ook verscheidene aanvragen ingediend. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf of uit meerdere verblijfsaanvragen die niet tot een positief resultaat hebben geleid. Betrokkene verblijft dus iets meer dan twee jaar onafgebroken legaal in het Rijk verblijft (en volgens betrokkene's verklaring waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; zo'n 4 jaar voorafgaand illegaal verblijf) wat, gezien zijn leeftijd (heden 32 jaar) een relatief korte periode is. Betrokkene heeft het overgrote deel van zijn leven in het land van herkomst doorgebracht. Bijgevolg vormt de duur van zijn verblijf in België geen contra-indicatie voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft de economische situatie van betrokkene:

Betrokkene is tewerkgesteld als gedelegeerd bestuurder van zijn eigen NV en dit sedert maart 2020. Hij voert tal van bewijsstukken aan waaruit zijn betrokkenheid bij het reilen en zeilen van het bedrijf moet blijken (uittreksels KBO en Staatsblad, kentekenbewijzen bedrijfsvoertuigen, loonfiches, een loopbaanattest, een verklaring van de boekhouder, een overzicht van het aandelenregister). Het is zonder meer positief te noemen dat betrokkene economisch actief is en dat hij zodoende bovendien niet ten laste valt van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk. Echter, het economisch actief zijn en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat het hebben van een inkomstenbron volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Niets belet hem bovendien om in het land van herkomst of elders alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, zijn buitenlands diploma aan te wenden. Dergelijk diploma kan immers niet alleen in België tot integratie leiden. Tot slot houdt de beëindiging van zijn verblijfsrecht niet in dat hij zijn participatie in A.-I. (...) zou verliezen. Betrokkene kan zonder meer aandeelhouder blijven.

Wat betreft de leeftijd van betrokkene:

Betrokkene is thans 34 jaar oud, wat noch zeer jong, noch zeer oud is. Hij voert zelf ook geen elementen aan met betrekking tot zijn leeftijd dewelke een tegenindicatie zouden vormen voor de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Betrokkene is nog jong genoeg om elders de draad terug op te pikken en aldaar ook deel te nemen aan het arbeidsleven.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene:

Betrokkene legt een attest van zijn huisarts voor waaruit blijkt dat hij geen gezondheidsproblemen zou hebben. Noch uit het dossier, noch uit de andere door betrokkene overgemaakte stukken, blijkt dat hij aan enig gezondheidsprobleem zou leiden die van die aard zou zijn dat het zich zou verzetten tegen het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

Wat betreft de gezinssituatie van betrokkene:

De wettelijke samenwoning tussen betrokkene en zijn ex-partner werd op 18.03.2021 in onderling akkoord stopgezet. Dat de relatie ten einde is, bevestigen de ex-partners in hun verklaringen. Dat betrokkene tal van foto's, berichten, en attesten voorlegt die de relatie met zijn vriendin in de afgelopen tijd bewijst, doet aan het einde van de relatie op heden geen afbreuk. Betrokkene woont sedert 21.06.2021 alleen zonder andere gezinsleden. Voor zover geweten heeft betrokkene geen minderjarige Belgische kinderen en geen affectieve relatie met een ander persoon. Hij maakt geen gewag van andere gezinsleden. In het verleden diende betrokkene aanvragen gezinshereniging aan in functie van zijn neef, R. D., M. (...) (RR: xxx) van Nederlandse nationaliteit. Het is echter duidelijk dat betrokkene niet tot zijn kerngezin behoort. Bovendien, kan deze loutere familieband zeker geen beletsel vormen bij het nemen van huidige beslissing gelet dhr. R. D. (...) afgeschreven werd naar het buitenland en dus zelf opnieuw niet langer in België verblijft. Zijn gezinssituatie in België vormt in elk geval geen beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft de sociale en culturele integratie van betrokkene in het Rijk:

Betrokkene legt tal van tickets, facturen, fiscale attesten voor de aankoop van dienstencheques en bewijzen van verstrekte hulp voor alsook een overzicht van zijn bankkaartgegevens waaruit aankopen van diverse goederen en diensten blijken. De aankoop van materiële zaken of diensten kunnen niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kunnen vormen bij het nemen van

huidige beslissing. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet in het land waar hij is gevestigd, al was het maar om in zijn basisbehoeften te voorzien. Voor zover meneer meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het administratief dossier of de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting. Betrokkene toont aan te voldoen aan een reeks wettelijke en reglementaire plichten zoals het bezitten van een rijbewijs om een voertuig te besturen en het bezitten van de nodige kentekenbewijzen, het aangaan van een verzekering burgerlijke aansprakelijkheid voor motorrijtuigen, het aangesloten zijn bij een ziekenfonds en de betaling van de Vlaamse Zorgpremie, ... Het vervullen van deze verplichtingen duidt echter niet op een mate van integratie in het Belgische samenleven die de aard van huidige beslissing zou kunnen wijzigen, temeer omdat het niet vervullen van deze verplichtingen kan leiden tot administratieve of strafrechtelijke sancties. Het is dan ook maar logisch dat ieder persoon dat op het grondgebied van het Rijk verblijft zich conformeert aan de vigerende wetgeving. Hetzelfde geldt voor wat betreft de verplichte inburgeringscursus (cfr. inburgeringsattest) en de gevolgde taallessen die deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject. Het leren van de taal en het vertrouwd raken met de lokale cultuur en gebruiken zijn een strikt minimum om in het gastland een menswaardig bestaan te kunnen leiden en te kunnen deelnemen aan het dagelijkse leven. Het zijn verplichtingen die aan de vreemdeling worden opgelegd, maar die daarom nog geen bewijs van integratie vormen die een beëindiging van het verblijfsecht in de weg zouden kunnen staan. Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Dat blijkt onder meer uit de verklaringen van derden die hij heeft voorgelegd. Vriendenrelaties en een kennissenkring kunnen echter geen beletsel vormen voor huidige beslissing.. Bovendien betekent de beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene niet dat hij alle contact met die kennissen zou verliezen. Moderne telecommunicatiemiddelen laten eenieder toe om contacten met mensen waar ook ter wereld te onderhouden. De graad van integratie op sociaal en cultureel vlak is dus niet van die aard dat deze zich zou verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Wat betreft zijn bindingen met het land van oorsprong:

Betrokkene geeft in zijn verklaring zelf aan dat buiten een tante en een oom, de rest van zijn familie in Iran woont. Hij stelt dat hij buiten telefonisch contact, maximaal één maal per jaar naar Iran zou terugkeren om er zijn ouders te bezoeken. Gelet op voorgaande en gezien betrokkene ook in Iran heeft gestudeerd (cf. gelijkvormigheidsattest) en betrokkene met zijn vriendin wellicht communiceerde in één der landstalen (cf. berichtenoverzicht), is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene zowel op familiaal als op sociocultureel vlak nog voldoende binding heeft met Iran in die mate dat deze bindingen geen bezwaar vormen voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen."

De verzoeker voert in wezen aan dat een aantal van de in artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet voorziene humanitaire elementen niet zorgvuldig werden onderzocht en dat de motivering hieromtrent niet deugdelijk is.

De verzoeker brengt vooreerst een kritiek naar voor omtrent de beoordeling van de duur van zijn verblijf. Hij betoogt dat hij, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, sinds 2015 in België verblijft. Hij stelt dat hij slechts één maal België heeft verlaten, in 2020, voor een kort bezoek aan Iran. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde wel degelijk in rekening bracht dat de verzoeker "verklaarde een eerste keer binnengekomen te zijn in België op 01.09.2015". Verder wordt uiteengezet dat de verzoeker verblijfsrecht heeft sinds 29 mei 2019 zodat hij "iets meer dan twee jaar onafgebroken legaal in het Rijk verblijft". De verweerder concludeert als volgt: "Betrokkene verblijft dus iets meer dan twee jaar onafgebroken legaal in het Rijk (en volgens betrokkenes verklaring waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; zo'n 4 jaar voorafgaand illegaal verblijf) wat, gezien zijn leeftijd (heden 32 jaar) een relatief korte periode is. Betrokkene heeft het overgrote deel van zijn leven in het land van herkomst doorgebracht. Bijgevolg vormt de duur van zijn verblijf in België geen contra-indicatie voor het nemen van deze beslissing." Het determinerende motief om de duur van het verblijf in België niet als een humanitaire hinderpaal voor de beëindiging van het verblijf te beschouwen, is er aldus in gelegen dat de verzoeker het overgrote deel van zijn leven in het land van herkomst doorbracht, waarbij de periode van twee jaar legaal verblijf en vier jaar voorafgaand illegaal verblijf als een relatief korte periode wordt beschouwd, gelet op verzoekers leeftijd. Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk in rekening bracht dat de verzoeker verklaart sinds 2015 in België te verblijven.

De verzoeker merkt op dat de verweerder heeft nagelaten om de inlichtingenbulletins aan hem over te maken zodat hij, noch de Raad kan nagaan welke informatie ze bevatten. Hoe dan ook betwist de verzoeker niet dat hij verklaarde op 1 september 2015 een eerste keer België te zijn binnengekomen. Daarenboven bevinden deze inlichtingenbulletins zich wel degelijk in het administratief dossier en blijkt uit deze inlichtingenbulletins dat de verzoeker wel degelijk verklaarde België te zijn binnengekomen op 1 september 2015 en België andermaal te zijn binnengekomen op 2 februari 2018, zoals ook in de bestreden beslissing wordt uiteengezet. De thans naar voor gebrachte bewering dat de verzoeker enkel in 2020 voor een korte periode naar Iran vertrok, doet geen afbreuk aan diens eerdere verklaringen die wel degelijke steun vinden in het administratief dossier.

De verzoeker gaat voorts uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij meent dat deze beslissing contradictorisch is. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing niet gesteld dat hij pas in 2018 in België is toegekomen om vervolgens te verwijzen naar de aanvragen gezinshereniging uit 2017. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de verzoeker verklaarde dat hij België is binnengekomen op 1 september 2015 en vervolgens opnieuw ingereisd is op 2 februari 2018, doch niet dat hij pas voor het eerst naar België kwam op 2 februari 2018.

De verzoeker benadrukt dat hij reeds zes jaar in België verblijft en onder verwijzing naar 's Raads arrest met nummer 159 616 van 8 januari 2016 merkt hij op dat de kwestie of het langdurig verblijf in België rechtmatig dan wel onrechtmatig was, geen afbreuk doet aan de integratie die tijdens zulk langdurig verblijf tot stand kwam. Uit hetgeen voorafgaat blijkt evenwel dat de verzoeker bij zijn besluit dat de duur van het verblijf in België niet aan het treffen van de bestreden beslissing in de weg staat, wel degelijk zowel het legaal verblijf van twee jaar als het voorafgaandelijke feitelijke of illegale verblijf van vier jaar in rekening heeft genomen. Deze periode van zes jaar verblijf in België wordt als relatief kort aanzien en de verweerder benadrukt dat de verzoeker *“het overgrote deel van zijn leven in het land van herkomst (heeft) doorgebracht”*. Hieruit blijkt andermaal dat niet enkel het legale verblijf, maar wel het feitelijke verblijf sinds de komst naar België in rekening werd gebracht. Bovendien worden omtrent verzoekers sociale en economische integratie in België nog bijkomende motieven opgenomen in de bestreden akte. De verweerder erkent dat de verzoeker tijdens zijn verblijf in België een sociaal leven en kennissenkring heeft opgebouwd, doch is van oordeel dat de graad van integratie niet van die aard is dat deze zich zou verzetten tegen het nemen van een beëindigingsbeslissing.

De verzoeker is het niet eens met de beoordeling dat de duur van zijn verblijf in België niet kan leiden tot het behoud van het verblijfsrecht. Hij brengt hier tegenin dat de laatste zes jaar van iemands privéleven belangrijker zijn dan de eerste zes levensjaren of een gelijkaardige andere periode uit de jeugd doorgebracht in Iran. De verzoeker betoogt dat de gemachtigde niet zo maar kan stellen dat het verblijf minder dan één vijfde van zijn leven is, zodat hij in Iran makkelijk een privé- en beroepsleven kan uitoefenen. Zoals hoger reeds werd onderstreept, beschikt de verweerder over een ruime beoordelingsbevoegdheid inzake de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Aangezien de verweerder de verzoeker heeft gehoord conform artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet, is hij voor zijn beoordeling bovendien in grote mate aangewezen op de elementen waarvan de verzoeker het zelf nuttig heeft geacht om ze over te maken. Het komt dan aan de verzoeker toe om aan te tonen dat het, gelet op de gegevens waarover de verweerder kon beschikken, elke redelijkheid te buiten gaat om te besluiten dat de duur van het verblijf in België en de integratie niet van die aard zijn dat zij verantwoordt dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt. De Raad merkt op dat de verzoeker blijkens zijn verklaringen in 2015 naar België kwam. De verzoeker is geboren in maart 1987. Dit betekent dat de verzoeker op achtentwintigjarige leeftijd naar België kwam. De verzoeker heeft aldus zijn gehele kindertijd, adolescentie en jong volwassenheid meegemaakt in zijn land van herkomst. In het licht van deze gegevens, kan de verzoeker niet voorhouden dat de laatste zes jaar van zijn leven die hij in België doorbracht dermate belangrijk zijn dat het inhumain zou zijn om zijn verblijfsrecht te beëindigen. De verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd dat hij *“het overgrote deel van zijn leven in het land van herkomst doorgebracht (heeft)”* zodat *“de duur van zijn verblijf in België geen contra-indicatie (is) voor het nemen van deze beslissing”*.

Verder stelt de verzoeker dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat hij in Iran een gelijkaardige beroepsactiviteit zou kunnen uitoefenen zonder dat dit op concrete wijze wordt aangetoond, terwijl de regels van het regime daar toch erg verschillend zijn. De verzoeker licht evenwel niet op concrete wijze toe welke regels in Iran hem zouden verhinderen om *“zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aan (te) wenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan”* en om *“zijn buitenlands diploma aan te wenden”*. Bovendien blijkt uit de stukken van het

administratief dossier dat de verzoeker hieromtrent bij het uitoefenen van zijn hoorrecht geen concrete elementen naar voor heeft gebracht.

Wat de motieven in de bestreden beslissing over de leeftijd en de gezondheidstoestand van de verzoeker betreft, geeft de verzoeker uitdrukkelijk aan dat hij geen opmerkingen heeft in dit verband.

De verzoeker betwist wel de beoordeling van zijn economische situatie. Hieromtrent benadrukt hij dat de verweerder niet betwist dat hij de bedrijfsleider is van zijn vennootschap. De verzoeker licht toe dat hij, samen met zijn broer en zijn oom, bestuurder is van de vennootschap. Op dezelfde dag als de huidige bestreden beslissing werd ook het verblijfsrecht van verzoekers broer beëindigd. Dit heeft volgens de verzoeker de liquidatie van de vennootschap tot gevolg; de verzoeker en zijn broer kunnen deze vennootschap niet langer besturen terwijl zij net instaan voor het dagelijks bestuur. Hun oom kan deze taken niet op hem nemen nu hij in het buitenland verblijft. De openstaande opdrachten kunnen de verzoeker en zijn broer niet langer uitvoeren omdat zij niet meer wettig in België verblijven. Zij verwijzen naar een schrijven van hun boekhouder van 29 juli 2021, dat zij bij hun verzoekschrift voegen (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Verder betoogt de verzoeker dat zijn oom België wel op legale wijze kan inreizen maar hij hier geen verblijf van meer dan drie maanden heeft, wat het onmogelijk maakt om bepaalde officiële handelingen te stellen in verband met het bedrijf, ook al is hij bestuurder. De verzoeker betoogt verder dat zijn (economische) integratie in de bestreden beslissing wordt geminimaliseerd. De verzoeker meent dat om een vennootschap succesvol te leiden in België bepaalde competenties vereist zijn zoals kennis van het Nederlands en het Frans (hij benadrukt dat hij beide talen vloeiend spreekt, begrijpt, leest en schrijft) en het onderhouden van professionele contacten met Belgen.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de economische situatie van betrokkene:

Betrokkene is tewerkgesteld als gedelegeerd bestuurder van zijn eigen NV en dit sedert maart 2020. Hij voert tal van bewijsstukken aan waaruit zijn betrokkenheid bij het reilen en zeilen van het bedrijf moet blijken (uittreksels KBO en Staatsblad, kentekenbewijzen bedrijfsvoertuigen, loonfiches, een loopbaanattest, een verklaring van de boekhouder, een overzicht van het aandelenregister). Het is zonder meer positief te noemen dat betrokkene economisch actief is en dat hij zodoende bovendien niet ten laste valt van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk. Echter, het economisch actief zijn en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat het hebben van een inkomstenbron volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Niets belet hem bovendien om in het land van herkomst of elders alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, zijn buitenlands diploma aan te wenden. Dergelijk diploma kan immers niet alleen in België tot integratie leiden. Tot slot houdt de beëindiging van zijn verblijfsrecht niet in dat hij zijn participatie in A.-I. (...) zou verliezen. Betrokkene kan zonder meer aandeelhouder blijven.”

Het kan de gemachtigde niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het e-mailbericht van de fiscaal accountant van 29 juli 2021 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3), dit stuk dateert immers van na het nemen van de bestreden beslissing. De verzoeker heeft voorafgaand aan de thans bestreden beslissing de mogelijkheid gehad om alle nuttige gegevens naar voor te brengen die het nemen van een beëindigingsbeslissing op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet kunnen verhinderen of beïnvloeden. Bij deze schriftelijke uitnodiging om bewijzen voor te leggen werden de bepalingen van artikel 42quater, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bovendien geciteerd en er werd hieromtrent benadrukt dat de bewijsvoering vrij is.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het

nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker het e-mailbericht van de fiscaal accountant van 29 juli 2021 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Wat er ook van zij, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder er niet vanuit gaat dat de verzoeker zijn economische activiteiten in België kan verderzetten. Wel wordt gemotiveerd dat de verzoeker ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld en dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht niet betekent dat hij geen aandeelhouder meer zou kunnen blijven in de vennootschap. Deze motieven worden op zich niet betwist.

Uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat de verweerder wel degelijk in rekening bracht dat de verzoeker als gedelegeerd bestuurder van zijn eigen vennootschap is tewerkgesteld. De gemachtigde beschouwt dit als een positief element, maar acht het niet voldoende om het verblijfsrecht van de verzoeker te behouden. De gemachtigde wijst erop dat de verzoeker, gelet op zijn leeftijd en gezondheid, ook in zijn land van herkomst kan tewerkgesteld worden, hij zijn opgedane werkervaringen en zijn werkbereidheid in zijn land van herkomst kan aanwenden om daar te werken en er ook zijn buitenlands diploma kan aanwenden. De gemachtigde merkt tevens op dat de beëindiging van het verblijfsrecht niet inhoudt dat de verzoeker zijn participatie in de vennootschap zou verliezen nu hij zonder meer aandeelhouder kan blijven.

Uit het betoog van de verzoeker komt naar voren dat hij meent dat zijn economische integratie een beëindiging van zijn verblijfsrecht verhindert. De Raad herhaalt dat de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt. In de mate dat de verzoeker vooropstelt dat in zijnen hoofde wel sprake is van een bijzondere manier van (economische) integratie en dat deze door de verweerder geminimaliseerd wordt, blijkt dat hij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak voorstaat dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter behoort. Met betrekking tot de “*economische situatie*”, zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, weerlegt de verzoeker op geen enkele wijze dat hij - gelet op zijn gezondheidstoestand, leeftijd, diploma's en opgedane ervaringen - ook tewerkgesteld kan worden in zijn land van herkomst of elders waar hij legaal kan binnenkomen of verblijven. Evenmin betwist de verzoeker dat de bestreden beslissing hem niet verhindert om aandeelhouder te blijven in de vennootschap. In deze omstandigheden toont de verzoeker niet aan dat de verweerder elke redelijkheid te buiten ging door te oordelen dat de economische situatie van de verzoeker het beëindigen van diens verblijfsrecht niet in de weg staat.

De verzoeker kan wel worden gevolgd waar hij opmerkt dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt verwezen naar “*richtlijn 2003/38*” terwijl “*richtlijn 2004/38*” wordt bedoeld. Dit kan evenwel niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het betreft immers een materiële misslag, die geen determinerend karakter heeft nu uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder verwijst naar de uitzonderingen, opgesomd in artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker doorzag deze misslag overigens, zodat niet blijkt welk nadeel hij hierdoor heeft ondervonden.

De verzoeker brengt tot slot nog een kritiek naar voor omtrent zijn familielevens en zijn sociale, culturele en economische integratie. Hij beroept zich hierbij tevens op een schending van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van zijn privéleven. De verzoeker betoogt dat, hoewel wordt gesteld dat zijn oom niet behoort tot zijn kerngezin, er over het hoofd wordt gezien dat zij een zeer nauwe band hebben. Zij zijn immers niet alleen familie maar ook zakenpartners. De verzoeker voert aan dat contact met familieleden die niet onder het begrip ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen, wel elementen zijn die deel uitmaken van het privéleven. De verzoeker geeft ook mee dat hij zeer frequente contacten heeft met een tante die in de buurt woont en dat dit ook deel uitmaakt van zijn privéleven. De verzoeker repliceert op de nota met opmerkingen van de verweerder dat met artikel 8 van het EVRM niet alleen rekening moet worden gehouden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel maar ook bij een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Artikel 8 van het EVRM houdt immers zowel een negatieve als een positieve beslissing in. De verzoeker verwijst naar zijn privéleven en het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen dat deel uitmaakt van het privéleven van elke persoon.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit het betoog van de verzoeker komt naar voor dat hij zich enkel beroept op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker verblijft sedert 29 mei 2019 op legale wijze op het grondgebied. Er kan worden aangenomen dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het privéleven van de verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het privéleven van de verzoeker. Zo wordt over de duur van zijn verblijf, zijn economische situatie, zijn familieleven en zijn sociale en culturele integratie als volgt gemotiveerd:

"Wat betreft de duur van het verblijf:

De duur van betrokkenes legaal verblijf in België is nog erg kort: betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 29.05.2019 (bijlage 19ter dewelke tot het verblijfsrecht heeft geleid). Uit niets blijkt dat betrokkene op zo'n korte tijd geen banden meer zou behouden hebben met het land van herkomst. Betrokkene verklaarde een eerste keer binengekomen te zijn in België op 01.09.2015 (cfr. inlichtingenbulletin dd. 09.02.2017) en vervolgens zou hij opnieuw ingereisd zijn alhier op 02.02.2018 (cf. inlichtingenbulletin dd. 14.02.2018). Voorafgaandelijk aan huidig verblijfsrecht werden sinds 2017 ook verscheidene aanvragen ingediend. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf of uit meerdere verblijfsaanvragen die niet tot een positief resultaat hebben geleid. Betrokkene verblijft dus iets meer dan twee jaar onafgebroken legaal in het Rijk verblijft (en volgens betrokkenes verklaring waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; zo'n 4 jaar voorafgaand illegaal verblijf) wat, gezien zijn leeftijd (heden 32 jaar) een relatief korte periode is. Betrokkene heeft het overgrote deel van zijn leven in het land van herkomst doorgebracht. Bijgevolg vormt de duur van zijn verblijf in België geen contra-indicatie voor het nemen van deze beslissing."

En:

“Wat betreft de economische situatie van betrokkene:

Betrokkene is tewerkgesteld als gedelegeerd bestuurder van zijn eigen NV en dit sedert maart 2020. Hij voert tal van bewijsstukken aan waaruit zijn betrokkenheid bij het reilen en zeilen van het bedrijf moet blijken (uittreksels KBO en Staatsblad, kentekenbewijzen bedrijfsvoertuigen, loonfiches, een loopbaanattest, een verklaring van de boekhouder, een overzicht van het aandelenregister). Het is zonder meer positief te noemen dat betrokkene economisch actief is en dn hij zodoende bovendien niet ten laste valt van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk. Echter, het economisch actief zijn en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat het hebben van een inkomstenbron volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Niets belet hem bovendien om in het land van herkomst of elders alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, zijn buitenlands diploma aan te wenden. Dergelijk diploma kan immers niet alleen in België tot integratie leiden. Tot slot houdt de beëindiging van zijn verblijfsrecht niet in dat hij zijn participatie in A.-I. (...) zou verliezen. Betrokkene kan zonder meer aandeelhouder blijven.”

En:

“Wat betreft de gezinssituatie van betrokkene:

De wettelijke samenwoning tussen betrokkene en zijn ex-partner werd op 18.03.2021 in onderling akkoord stopgezet. Dat de relatie ten einde is, bevestigen de ex-partners in hun verklaringen. Dat betrokkene tal van foto's, berichten, en attesten voorlegt die de relatie met zijn vriendin in de afgelopen tijd bewijst, doet aan het einde van de relatie op heden geen afbreuk. Betrokkene woont sedert 21.06.2021 alleen zonder andere gezinsleden. Voor zover geweten heeft betrokkene geen minderjarige Belgische kinderen en geen affectieve relatie met een ander persoon. Hij maakt geen gewag van andere gezinsleden. In het verleden diende betrokkene aanvragen gezinshereniging aan in functie van zijn neef, R. D., M. (...) (RR: xxx) van Nederlandse nationaliteit. Het is echter duidelijk dat betrokkene niet tot zijn kerngezin behoort. Bovendien, kan deze loutere familieband zeker geen beletsel vormen bij het nemen van huidige beslissing gelet dhr. R. D. (...) afgeschreven werd naar het buitenland en dus zelf opnieuw niet langer in België verblijft. Zijn gezinssituatie in België vormt in elk geval geen beletsel voor het nemen van deze beslissing.”

En:

“Wat betreft de sociale en culturele integratie van betrokkene in het Rijk:

Betrokkene legt tal van tickets, facturen, fiscale attesten voor de aankoop van dienstencheques en bewijzen van verstrekte hulp voor alsook een overzicht van zijn bankkaartgegevens waaruit aankopen van diverse goederen en diensten blijken. De aankoop van materiële zaken of diensten kunnen niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kunnen vormen bij het nemen van huidige beslissing. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet in het land waar hij is gevestigd, al was het maar om in zijn basisbehoeften te voorzien. Voor zover meneer meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het administratief dossier of de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting. Betrokkene toont aan te voldoen aan een reeks wettelijke en reglementaire plichten zoals het bezitten van een rijbewijs om een voertuig te besturen en het bezitten van de nodige kentekenbewijzen, het aangaan van een verzekering burgerlijke aansprakelijkheid voor motorrijtuigen, het aangesloten zijn bij een ziekenfonds en de betaling van de Vlaamse Zorgpremie, ... Het vervullen van deze verplichtingen duidt echter niet op een mate van integratie in het Belgische samenleven die de aard van huidige beslissing zou kunnen wijzigen, temeer omdat het niet vervullen van deze verplichtingen kan leiden tot administratieve of strafrechtelijke sancties. Het is dan ook maar logisch dat ieder persoon dat op het grondgebied van het Rijk verblijft zich conformeert aan de vigerende wetgeving. Hetzelfde geldt voor wat betreft de verplichte inburgeringscursus (cfr. inburgeringsattest) en de gevolgde taallessen die deel uitmaken van het

verplichte inburgeringstraject. Het leren van de taal en het vertrouwd raken met de lokale cultuur en gebruiken zijn een strikt minimum om in het gastland een menswaardig bestaan te kunnen leiden en te kunnen deelnemen aan het dagelijkse leven. Het zijn verplichtingen die aan de vreemdeling worden opgelegd, maar die daarom nog geen bewijs van integratie vormen die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan. Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Dat blijkt onder meer uit de verklaringen van derden die hij heeft voorgelegd. Vriendenrelaties en een kennissenkring kunnen echter geen beletsel vormen voor huidige beslissing.. Bovendien betekent de beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene niet dat hij alle contact met die kennissen zou verliezen. Moderne telecommunicatiemiddelen laten eenieder toe om contacten met mensen waar ook ter wereld te onderhouden. De graad van integratie op sociaal en cultureel vlak is dus niet van die aard dat deze zich zou verzetten tegen het nemen van deze beslissing."

Uit de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk de privébelangen van de verzoeker en zijn economische en sociale integratie in rekening heeft genomen. De gemachtigde heeft zich op het standpunt gesteld dat deze elementen niet getuigen van een zodanig bijzondere integratie in België, dat zij aan de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden staan. De gemachtigde ging zodoende wel degelijk over tot een concrete belangenafweging aangaande het privéleven van de verzoeker, waarbij hij tevens toelichtte dat de verzoeker een relatief korte periode in België is, hij het overgrote deel van zijn leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, zijn leeftijd en zijn gezondheidstoestand toelaten dat hij in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld, hij zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken kan aanwenden in zijn land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan, hij zijn buitenlands diploma kan aanwenden, zijn 'neef' werd afgeschreven naar het buitenland en niet langer in België verblijft en de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoeker niet inhoudt dat hij alle contact met zijn kennissen zou verliezen, nu hij gebruik kan maken van moderne communicatiemiddelen.

De verzoeker betoogt dat contact onderhouden met vrienden en kennissen via moderne communicatiemiddelen niet kan vergeleken worden met een persoonlijk contact. Hiermee wordt echter nog niet aangetoond dat het loutere feit dat de contacten naar de toekomst toe verder worden gezet via de moderne communicatiemiddelen, in verzoekers persoonlijke situatie, als een onevenredige inmenging in zijn privéleven moet worden beschouwd. De verzoeker weerlegt met deze kritiek bovendien evenmin dat *"Vriendenrelaties en een kennissenkring echter geen beletsel (kunnen) vormen voor huidige beslissing"*.

De verzoeker heeft voorts geen concrete gegevens verstrekt omtrent zijn tante die hij regelmatig zou bezoeken. In tegenstelling tot hetgeen hij voorhoudt, heeft de verweerder bovendien wel degelijk erkend dat de verzoeker een tante heeft die in België verblijft. Dit blijkt uit de volgende passage van de bestreden beslissing: *"Betrokkene geeft in zijn verklaring zelf aan dat buiten een tante en een oom, de rest van zijn familie in Iran woont. Hij stelt dat hij buiten telefonisch contact, maximaal één maal per jaar naar Iran zou terugkeren om er zijn ouders te bezoeken. Gelet op voorgaande en gezien betrokkene ook in Iran heeft gestudeerd (cf. gelijkvormigheidsattest) en betrokkene met zijn vriendin wellicht communiceerde in één der landstalen (cf. berichtenoverzicht), is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene zowel op familiaal als op sociocultureel vlak nog voldoende binding heeft met Iran in die mate dat deze bindingen geen bezwaar vormen voor het nemen van deze beslissing"*. Bij gebrek aan enig begin van bewijs omtrent de beweerde veelvuldige bezoeken aan verzoekers tante, kan op dit punt geen onevenredige besluitvorming in het licht van artikel 8 van het EVRM worden aangetoond.

De verzoeker betoogt andermaal dat zijn integratie wordt geminimaliseerd. Daarnaast benadrukt hij nog dat hij nooit in aanraking is gekomen met politie en justitie. Overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, van de Vreemdelingenwet kan de gemachtigde of zijn minister binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een Unieburger die zelf geen Unieburger zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger wanneer het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, van de Vreemdelingenwet, wordt beëindigd. Het behoort tot de discretionaire beoordelingsvrijheid van de verweerder om van deze mogelijkheid al dan niet gebruik te maken. Het gegeven dat iemand elementen van integratie voorlegt en nooit in aanraking kwam met politie en justitie, verhindert op zich niet dat de verweerder van deze discretionaire beoordelingsvrijheid gebruik kan maken om het verblijfsrecht te beëindigen.

De Raad herhaalt dat de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt.

De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde zijn privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM op incorrecte wijze heeft afgewogen.

De verzoeker toont niet concreet aan dat hij zijn privéleven niet kan verderzetten of ontplooiën in het land van herkomst of origine, zodat niet kan worden aangenomen dat hij voor de uitoefening van zijn privéleven aan België is gebonden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De uiteenzetting van de verzoeker laat derhalve niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde op grond van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° en §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.2.3. Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE